

ISLAM

Och Privat Ägande

Är privat ägande en naturlig benägenhet?

Kommunisterna och deras likar hävdar att det inte är det. De påstår att det inte fanns någon privat egendom i de första samhällena, där den «första kommunismen» rådde. Allting, säger de, var då allmän egendom och delades av alla. Människorna levde i en anda av tillgivenhet, samarbete och broderskap. Med vemod beklagar de att denna «änglalika eran inte därför varade att upptäckten av jordbruket förde med sig tvister om den odlade marken och om produktionsmedlen. Detta ledde oundvikligen till krig. Kommunisterna anför att mänskligheten kan göra ett slut på detta fruktansvärda onda genom att återvända till den «första kommunismen» då ingen hade någon privat egendom och all produktion delades lika mellan alla. De tror att detta är det enda sättet att åter få fred, kärlek och harmoni i världen.

Å andra sidan kan psykologerna och sociologerna inte enas om en klar distinktion mellan naturliga och förvärvade mänskliga känslor, uppfattningar och beteenden. Deras uppfattningar skiljer sig också i fråga om privat ägande. Vissa psykologer och sociologer vidhåller att privat ägande är en naturlig, medfödd benägenhet som är oberoende av förhållandena i människans omgivning. Andra tror att den förvärvas genom omgivningens påverkan. Ett barn, säger de, vägrar att dela med sig av sina leksaker antingen på grund av att leksakerna är för få eller därför att barnet fruktar att ett annat barn ska stjäla dem från honom. När det finns en leksak åt tio barn är gräl oundvikligt, säger de, men där det finns tio leksaker åt tio barn kommer var och en att ha en egen leksak och ingen konflikt uppstår.

Vårt svar på de argument som kommunisterna och vissa psykologer och sociologer lägger fram lyder som följer:

- (1)** Ingen vetenskapsman har med säkerhet kunnat bevisa att privatägande inte är resultat av en naturlig instinkt. Allt vänstermänniskorna kan säga i detta hänseende är att det inte finns några avgörande bevis för att det är ett resultat av en naturlig instinkt. Men det är en annan fråga.
- (2)** Exemplet med barnen och deras leksaker, som kommunisterna ger till stöd för sin ståndpunkt, leder inte till den slutsats de åsyftar. Det faktum att bråk inte uppstår om tio barn ges tio leksaker utesluter inte förekomsten av en naturlig önskan att äga. Det betyder att begäret efter att äga i bästa fall kan tillfredsställas genom absolut jämställdhet. Det nämnda exemplet utesluter inte förekomsten av ett sådant begär, men det kan hjälpa till att definiera dess natur. Dessutom kan ingen förneka att många barn inte skulle tveka att lägga beslag på andra barns leksaker om de inte hindrades av orsaker utanför deras kontroll, hur perfekt jämställdhet som än rådde.
- (3)** Vad den »änglalika eran» anbelangar, vilken kommunisterna tror ha rått under de första samhällenas tid, kan det påpekas att det inte finns några riktiga bevis på att en sådan era någonsin har existerat. Även om det hade existerat en sådan era kan det omöjligen ha funnits några produktionsmedel. Hur skulle dispyter ha kunnat uppstå om någonting som inte existerade? Vid den tiden fick man sin mat på ett enkelt sätt direkt från träden. När människorna gick ut för att

jaga var de tvungna att gå i grupp, på grund av vilddjursfaran. Det var dessutom omöjligt att lagra slaktade djur; de skulle i så fall ha ruttnat. Därför måste man äta upp köttet så snabbt som möjligt. Frånvaron av konflikter i det fallet utesluter inte önskan till ägande. Faktum är att frånvaron av konflikt beror på att inget fanns att strida om. Därför förde uppkomsten av jordbruk med sig konflikter. Sagda upptäckt stimulerade en dittills slumrande tendens som fram till dess hade saknat incitament till uttryck.

(4) Ingen kan med säkerhet förneka att under denna tidiga era konflikter kunde ha uppstått i en grupp män vilka alla ville äga samma kvinna. Trots sexuell kommunism under denna era kan ingen med säkerhet säga att ett sådant förhållande rådde i hela samhället eller att förekomsten av den hindrade män från att slåss med varandra för att få äga den kvinna de åtrådde.

Detta leder till en viktig slutsats: Där allting är jämställt och lika kan konflikter undvikas. Men så länge saker och ting inte är exakt lika, måste konflikter och stridigheter uppstå - även i det imaginära »änglasamhälle» på vilket kommunisterna bygger sina framtidsprospekt.

(5) Slutligen kan ingen utesluta att några av de män som levde under den tidiga eran önskade utmärka sig själva antingen genom att bevisa sitt mod och sin fysiska styrka eller genom andra medel. Vissa primitiva stammar - exempel på de så kallade »första kommunistiska samhällena» - vägrar fortfarande att ge bort sina döttrar i äktenskap till män som inte bevisat att de kan utstå hundra piskrapp utan att visa några tecken på trötthet eller smärta. Det är uppenbart att det enda skälet till att unga män lockas att genomgå en så smärtsam skärseld är deras önskan att utmärka sin egen person.

Om det är sant att allting strävar mot ett tillstånd av absolut jämlikhet, måste vi söka efter en anledning till varför vissa människor hävdar att de visst inte är jämlikar med andra utan till och med bättre än dem. Detta leder oss till slutsatsen att om privat ägande inte beror på en naturlig tendens, måste det i alla fall vara nära förknippat med en annan naturlig tendens, nämligen önskan att utmärka sig över andra - en längtan som funnits i människan sedan urminnes tid.

Kommunisterna hävdar att privat ägande genom århundradena har parats med orättvisa och därför måste mänskligheten, om den vill upprätthålla fred och göra slut på bittra konflikter, avskaffa privat ägande.

Men kommunisterna tycks glömma två viktiga fakta: att industriella kraftansträngningar bidrar till mänsklighetens framsteg och att inga framsteg uppnåddes under den «änglalika eran» i «den första kommunismens tid». Mänskligheten började föra framsteg först när ägandekonflikter hade börjat uppstå. Detta betyder att en sådan konflikt när allt kommer omkring inte är helt och hållet av ondo. Tvärtom är dess förekomst, inom rimliga gränser, en psykologisk, social och ekonomisk nödvändighet.

Dessutom bör man också ha i minnet att Islam inte tar för givet att privat ägande är grunden till all orättvisa som mänskligheten utsatts för. Den allvarliga

orättvisa som åtföljde privat ägande i Europa och andra icke-islamiska länder i allmänhet berodde på det faktum att de ägande klasserna i dessa länder själva var både lagstiftare och härskare. Det är därför naturligt att denna klass stiftade lagar som skyddade deras egna intressen på bekostnad av andra klassers.

Islam erkänner inte existensen av en styrande klass. I Islam är lagarna inte skapade av en särskild privilegierad klass; lagarna har skapats av Allah, Som skapade alla klasser. Det är fullkomligt otänkbart att Allah skulle ha favoriserat vissa individer eller klasser på bekostnad av andra. Vilken anledning skulle Han ha till en sådan favorisering? Enligt Islam ska den styrande väljas fritt av alla muslimer. Han utses inte till sitt ämbete utifrån klassöverväganden. Efter att ha åtagit sig sina ämbetsplikter måste den styrande följa en lag som han inte själv skapat; en lag som uppenbarats av Allah Självt. Vi vill i detta sammanhang citera ett uttalande av Abu Bakr, den förste kalifen: »Lyd mig så länge jag lyder Allah i mitt styre, men lyd mig inte om inte jag lyder Allah.» En härskare i Islam har ingen laglig auktoritet som ger honom rätt att tilldela sig själv eller andra lagstiftande privilegier. Han har inte makt att gynna en klass framför en annan eller agera i överensstämmelse med den ägande klassens politiska intressen genom att upphöja till lag det som skyddar denna och samtidigt undertrycker andra klassers intressen.

Det ska påpekas att när vi talar om islamiskt styre, refererar vi till den period i den islamiska historien under vilken Islams principer och instruktioner tillämpades fullt ut i sina sanna betydelse. Vi hänsyftar inte till de perioder då korruption ändrade styrelseskicket till monarki. Islam erkänner inte ett sådant styre och den kan heller inte hållas ansvarig för sådant.

Det faktum att det islamiska styret med all sin rättvisa och idealism var i kraft bara under en kort era betyder inte att det är ett imaginärt system som inte lämpar sig för praktisk tillämpning. När allt kommer omkring: vad som en gång tillämpades med framgång kan tillämpas igen, och det är alla folks plikt att arbeta hårt för återupprättandet av en sådan era. Nutiden är mer gynnsam än någon annan för återupprättandet av islamiskt styre.

Under islamiskt styre kommer inte de ägande klasserna att ges någon chans att stifta lagar som tjänar enbart deras egna intressen. Islam föreskriver att alla människor måste behandlas enligt samma lagar - utan diskriminering i fråga om mänskliga rättigheter eller värdighet. Om det finns olika tolkningar av vissa lagparagrafer - vilket kan hända med alla lagar - ska de rättslärda ha sista ordet. Det kan med stolthet noteras att de prominenta muslimska rättslärde aldrig tolkade någon lag på ett sätt som kunde tjäna de ägande klassernas intressen på bekostnad av de sämre ställda. Tvärtom har de alltid varit angelägna att tillgodose de arbetande klassernas grundläggande behov och ge dem allt som vederbörligen tillkom dem. Faktum är att vissa muslimska rättslärde gick så långt som till att betrakta arbetaren eller jordbruksarbetaren (så långt förtjänsten anbelangade) som kompanjon med arbetsgivaren.

Islam nedvärderar inte heller den mänskliga naturen så mycket att den tar för givet att ägarskap alltid och oundvikligen måste leda till orättvisa och förtryck. Inom fältet för förfining och fostran av den mänskliga karaktären nådde Islam

en oslagbar framgång. En del muslimer innehade egendom, men: »De, som haft hem och tro att tillgå före dem, älska dem, som utvandrat till dem, och känna ej i sina bröst någon saknad med anledning av vad dessa fått, och de skulle akta dem högre än sig själva, om det också rådde nöd bland dem» (Sura 59:9). De delade alltså villigt med sig av sin egendom till utan att vänta sig något annat i gengäld än Allahs förlåtelse och belöning.

Vi bör alltid försöka komma ihåg dessa ädla föredömen - även om de är få. De ska betraktas som ljusstrålar vilka leder våra steg och avtäckar för oss de ädla mål som mänskligheten måste sträva efter att förverkliga i framtiden.

Man måste inse att Islam aldrig har velat att vi ska leva i en drömvärld, inte heller gör den de allmänna intressena helt beroende av ovissa och abstrakta »goda intentioner». Trots dess noggranna omsorg om själarnas rening och förfining glömmar Islam aldrig för ett ögonblick de rent praktiska övervägandena. Islamisk lagstiftning garanterar en rättvis fördelning av förmögenheten. Genom att den inte koncentrerar sig enbart på själens rening utan också grundar en rättvis lagstiftning, lägger Islam en riktig bas för ett sunt samhälle. Det var kanske detta som Othman Ibn Affan, den tredje kalifen, hade i tankarna när han sade: «Allah hindrar med makt det som Han inte hindrar genom Koranen.»

För att återvända till frågan om ägarskap, kan det med fog påstås att privat ägande under vissa perioder har existerat utan att det ledde till orättvisa. Islam tillät ägande av mark men lät det aldrig leda till feodalism som det gjorde i Europa. Islam vidtog de nödvändiga försiktighetsåtgärderna genom att anta en ekonomisk och social lagstiftning som uteslöt feodalism och garanterade en anständig levnadsstandard även åt dem som inte ägde mark. Det var en sådan garanti som skyddade de fattigare klasserna från att exploateras av den jordägande klassen.

Å andra sidan måste man, förutsatt att kapitalism verkligen har existerat i Islam, förstå att Islam skulle ha tillåtit endast en typ av kapitalism; nämligen den som gynnade det allmännas intressen. Genom att rena och förfina den mänskliga naturen och på samma gång stifta de nödvändiga lagarna, skulle Islam aldrig ha tillåtit kapitalismen att växa till en förtryckande och exploaterande makt. Islam skulle ha kunnat befria västvärlden från det onda som plågar den i dag. Dessutom var Islams samtycke till privat ägande föremål för vissa restriktioner. Det föreskrevs till exempel att allmänna medel är allmän egendom. Där rättvisans principer så krävde, förbjöd Islam privat ägande och tillät det endast då tillfredsställande garantier hade givits för att förtryck och orättvisa inte skulle förekomma. För att klargöra denna punkt kan vi låna ett exempel från icke-muslimska länder, till exempel de skandinaviska staterna. Engelsmännen, amerikanerna och fransmännen - ståndaktiga försvarare av ras- och nationsdiskriminering - erkänner att de skandinaviska folken är de mest civiliserade och samvetsömna folken på jorden. Det ska påpekas att dessa länder inte har avskaffat privat ägande utan i stället gjort nödvändiga garantier för en rättvis förmögenhetsfördelning. Sådana garantier överbrygger klassklyftorna på samma gång som de fastslår att lönerna ska vara i proportion till arbetet. Man kan säga att de skandinaviska staterna i detta sammanhang har

kommit närmare än någon annan stat i världen till förverkligandet av vissa av Islams principer.

Det är omöjligt att separera ett ekonomiskt system från de sociala och intellektuella filosofier som ligger bakom det. Om vi överblickar de tre doktriner som för närvarande propageras - kapitalism, kommunism och Islam - ska vi inse att det ekonomiska systemet och ägandeteorin i varje doktrin är nära förknippade med den sociala bakgrunden. Som vi nämnde tidigare, baseras kapitalism på antagandet att individen är en okränkbar varelse vars frihet inte får utsättas för sociala restriktioner. Därav följer att kapitalismen strävar efter oinskränkt privat ägande.

Å andra sidan är kommunismen baserad på uppfattningen att samhället är basen och individen utan någon självständig existens. Därför lämnar kommunisterna till staten (som representant för samhället) ägandeskapet över alla egendomar, och berövar således individen en sådan rätt.

Islam har en annan social uppfattning och därför antar den ett annorlunda ekonomiskt system. I fråga om relationerna mellan individen och samhället vidhåller Islam att en individ har två samtidiga egenskaper: hans egenskap av oberoende individ samt hans egenskap av samhällsmedlem. Hans ansvar för den ena rollen kan tidvis vara starkare än för den andra, men han kommer slutligen att kombinera och harmoniera dem båda.

Den sociala uppfattning som baseras på en sådan tro separerar inte individen från hans samhälle. Den ser dem heller inte som två motsatta krafter vilka försöker övervinna varandra. Individen i ett sådant samhälle har en oberoende existens men är på samma gång samhällsmedlem. Det krävs av lagstiftningen att den ska upprätta harmoni mellan individuella och samhällseliga intressen och balans mellan individens intressen och hans medmänniskors. Men denna harmoni måste upprättas utan att offra någons intressen för en annans skull; inte heller får samhället tillåtas att splittras för en eller flera individers skull.

Islams ekonomiska system är grundat på ovannämnda uppfattning om harmoni, vilket är ett slags lyckat mellanting mellan kapitalism och kommunism. Det kombinerar bägge systemens fördelar utan att göra någonderas misstag eller avsteg. Det tillåter i princip privat ägande men underställer det restriktioner som gör privatägandet ofarligt. Islam ger samhället och den styrande, i dennes egenskap av representant för samhället, auktoritet att stifta de lagar som är nödvändiga för att organisera ägandet och att ändra dessa lagar om han bedömer att det allmännas intresse kräver det.

Islam samtycker till privat ägande eftersom man har makt att med olika medel eliminera det onda som kan resultera från det. Man måste komma ihåg att det är ett mycket bättre arrangemang att tillåta privat ägande i princip och samtidigt ge samhället makt att organisera och inskränka det, än att helt och hållet avskaffa privat ägande utifrån det osäkra antagandet att det varken är en naturlig benägenhet eller en mänsklig nödvändighet.

Det faktum att Sovjetunionen var tvunget att tillåta en viss (liten) grad av privat ägande är ett tydligt bevis på att det är bäst för både individ och samhälle att tillmötesgå den mänskliga naturen.

Varför skulle vi avskaffa privat ägande? För vilket syfte skulle vi anmoda Islam att göra det?

Kommunisterna hävdar att avskaffandet av privat ägande är det enda sättet att upprätta jämlikhet bland människor och att undertrycka längtan efter dominans och makt. Ryssland avskaffade ägarskap över produktionsmedlen, men har man uppnått de mål man eftersträvade genom ett sådant avskaffande? Man ska komma ihåg att Ryssland under Stalin var tvunget att införa frivilliga arbetsskift på övertid för dem som hade energi nog att göra det för extra betalning. Genom detta förfarande skapade Ryssland löneskillnader mellan arbetarna.

Får alla människor i Ryssland samma lön? Är det möjligt att läkare och sköterskor har samma lön? Kommunistpropagandisterna talar ofta om för oss att ingenjörerna har Rysslands högsta löner och att artisterna har de högsta inkomsterna. Genom att säga detta erkänner de oavsiktligen att det existerar löneskillnader mellan de olika klasserna i Ryssland. Sådana skillnader är märkbara inte bara mellan medlemmar av olika klasser utan också mellan medlemmar av samma klass.

Har det kommunistiska Ryssland lyckats radera ut instinkten till dominans eller lusten att uppnå personlig utmärkelse? Om det är så; hur väljs då fackföreningsledare, fabrikschefer, avdelningschefer och kommissarier? Hur sållas de aktiva medlemmarna i det styrande kommunistparitet ut?

Bortsett från frågan om avskaffande eller samtycke till privat ägande; bör vi inte erkänna att önskan att dominera och utmärka sig är inneboende i den mänskliga naturen?

Då avskaffandet av ägande inte kunde rädda mänskligheten från vad kommunisterna betraktar som ett stort ont; varför skulle då vi följa deras exempel genom att ta en kurs som motsäger den mänskliga naturen och således försöka förverkliga ett ouppnåbart mål?

Om kommunisterna säger att skillnaderna mellan klasser och individer i Ryssland är för små för att leda till lyx respektive fattigdom kan vi påpeka att Islam - 1300 år innan kommunismen över huvud taget existerade - innefattade i sina principer nödvändigheten av att överbrygga klyftor mellan människor. Den förbjöd lyx och uttraderade fattigdomen.